Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. liepos 16 d.*

„Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas – SESV 258 straipsnis – Finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencija – Direktyva (ES) 2015/849 – Neperkėlimas į nacionalinę teisę ir (arba) nepranešimas apie perkėlimo priemones – SESV 260 straipsnio 3 dalis – Prašymas priteisti sumokėti vienkartinę sumą“

Byloje C-550/18

dėl 2018 m. rugpjūčio 27 d. pagal SESV 258 straipsnį ir 260 straipsnio 3 dalį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama T. Scharf, L. Flynn ir G. von Rintelen,

ieškovė,

prieš

Airiją, atstovaujamą G. Hodge, M. Browne ir A. Joyce, padedamų BL G. Gilmore ir SC P. McGarry,

atsakovę,

palaikomą:

Estijos Respublikos, atstovaujamos N. Grünberg,

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos A.-L. Desjonquères, B. Fodda ir J.-L. Carré,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotoja R. Silva de Lapuerta, kolegijų pirmininkai A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Vilaras, L. S. Rossi ir I. Jarukaitis, teisėjai M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, F. Biltgen (pranešėjas), A. Kumin, N. Jääskinen ir N. Wahl,

generalinis advokatas E. Tanchev,

posėdžio sekretorius M. Longar, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2019 m. gruodžio 10 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2020 m. kovo 5 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

* Proceso kalba: anglų.

priima šį

Sprendimą

1 Ieškiniu Europos Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– konstatuoti, jog, vėliausiai iki 2017 m. birželio 26 d. nepriėmusi įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų, kad būtų laikomasi 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB (OL L 141, 2015, p. 73), arba bet kuriuo atveju apie šias priemones nepranešusi Komisijai, Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2015/849 67 straipsnio 1 dalį,

– remiantis SESV 260 straipsnio 3 dalimi už pareigos pranešti apie šios direktyvos perkėlimo priemones neįvykdymą skirti šiai valstybei narei 17 190,60 EUR dydžio periodinę baudą, skaičiuojamą nuo sprendimo šioje byloje paskelbimo,

– remiantis SESV 260 straipsnio 3 dalimi nurodyti minėtai valstybei narei sumokėti fiksuotą sumą, apskaičiuotą 4 701,20 EUR vienos dienos tarifą dauginant iš pažeidimo trukmės dienų skaičiaus su sąlyga, kad bus viršyta minimali fiksuota 1 685 000 EUR suma, ir

– priteisti iš Airijos bylinėjimosi išlaidas.

Teisinis pagrindas

2 Direktyvos 2015/849 1 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Šios direktyvos tikslas – užkirsti kelią Sąjungos finansų sistemos panaudojimui pinigų plovimo ir teroristų finansavimo tikslais.

2. Valstybės narės užtikrina, kad pinigų plovimas ir teroristų finansavimas būtų uždrausti.“

3 Šios direktyvos 67 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. priima įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų priemonių tekstą

Valstybės narės, priimdamos tas priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.“

4 Direktyva 2015/849 buvo iš dalies pakeista 2018 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2018/843, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2015/849 ir iš dalies keičiamos direktyvos 2009/138/EB ir 2013/36/ES (OL L 156, 2018, p. 43). Direktyva 2018/843 įsigaliojo 2018 m. liepos 9 d.

5 Minėtos direktyvos 1 straipsnio 42 punkte numatyta:

„Direktyva (ES) 2015/849 iš dalies keičiama taip:

<…>

42) 67 straipsnio 1 dalis pakeičiama taip:

1. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliotų įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini, kad šios direktyvos būtų laikomasi, ne vėliau kaip nuo 2017 m. birželio 26 d.

Valstybės narės 12 straipsnio 3 dalį taiko nuo 2020 m. liepos 10 d.

Valstybės narės sukuria 30 straipsnyje nurodytus registrus ne vėliau kaip 2020 m. sausio 10 d., 31 straipsnyje nurodytus registrus – ne vėliau kaip 2020 m. kovo 10 d., o 32a straipsnyje nurodytus centralizuotus automatizuotus mechanizmus – ne vėliau kaip 2020 m. rugsėjo 10 d.

Bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis Komisija užtikrina 30 ir 31 straipsniuose nurodytų registrų sąveiką ne vėliau kaip 2021 m. kovo 10 d.

Valstybės narės nedelsdamos pateikia Komisijai šioje dalyje nurodytų priemonių tekstus.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Tokios nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.“

Ikiteisminė procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

6 2017 m. vasario 23 d. Airija, perkeldama Direktyvą 2015/849 į nacionalinę teisę, pranešė apie *European Union (Anti-Money Laundering: Beneficial Ownership of Corporate entities Regulations 2016* (2016 m. Europos Sąjungos reglamentas (kova su pinigų plovimu: tikroji bendrovių nuosavybė). Komisijos teigimu, kadangi šia priemone tik perkelta Direktyvos 2015/849 30 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa, o Airija šios institucijos neinformavo apie kitų šiai direktyvai įgyvendinti priimtų priemonių egzistavimą, 2017 m. liepos 19 d. Komisija išsiuntė šiai valstybei narei oficialų pranešimą.

7 Iš 2017 m. rugsėjo 13 d. Airijos atsakymo matyti, kad tuo metu vyko minėtos direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių priėmimo procesas. Tačiau nebuvo pateikta jokio teisės akto projekto, susijusio su planuojamais reglamentais dėl turto patikos ir kolektyvinio administravimo struktūrų.

8 Manydama, kad Direktyvos 2015/849 perkėlimas į nacionalinę teisę neišsamus, 2018 m. kovo 8 d. Komisija išsiuntė Airijai pagrįstą nuomonę, nurodydama šiai valstybei narei per du mėnesius nuo jos gavimo imtis būtinų priemonių, kad būtų įgyvendinti šioje direktyvoje įtvirtinti reikalavimai.

9 Į šią nuomonę Airija atsakė 2018 m. gegužės 4 d. raštu, informuodama Komisiją, kad buvo parengtas akto, kuriuo Direktyva 2015/849 įtraukiama į nacionalinės teisės aktus, projektas ir kad Airijos valdžios institucijos teikia ypatingą pirmumą jo priėmimui. Taigi parlamentinė diskusija dėl jau paskelbto ir Komisijai perduoto teksto projekto turėjo prasidėti 2018 m. gegužės mėn.

10 Manydama, kad Airija nepriėmė nacionalinių Direktyvos 2015/849 perkėlimo priemonių ir nepranešė apie šias priemones, Komisija pareiškė šį ieškinį; ji prašo Teisingumo Teismo konstatuoti šios valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymą ir jai skirti ne tik vienkartinę sumą, bet ir periodinę baudą už kiekvieną dieną.

11 Per 2019 m. gruodžio 10 d. įvykusį teismo posėdį Komisija informavo Teisingumo Teismą, kad atsisako ieškinio dalies, nes nebeprašo skirti periodinės baudos už kiekvieną dieną, kadangi visiškai perkėlus Direktyvą 2015/849 į Airijos teisę šis prašymas neteko dalyko. Be to, ji patikslino, kad vienkartinės sumos, kurią sumokėti ji prašo nagrinėjamu atveju, dydis yra 2 766 992 EUR ir apima laikotarpį nuo 2017 m. birželio 27 d. iki 2019 m. gruodžio 2 d.

12 2019 m. vasario 11 ir 12 d. Teisingumo Teismo pirmininko sprendimais Estijos Respublikai ir Prancūzijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Airijos reikalavimų.

Dėl ieškinio

Dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 258 straipsnį

Šalių argumentai

13 Komisijos teigimu, vėliausiai iki 2017 m. birželio 26 d. nepriėmusi visų įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų, kad būtų laikomasi Direktyvos 2015/849, arba bet kuriuo atveju apie šias nuostatas nepranešusi Komisijai, Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 67 straipsnį.

14 Iš tiesų šio ieškinio pareiškimo dieną Komisija, išskyrus informaciją apie priemones, priimtas siekiant perkelti Direktyvos 2015/849 30 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą, iš Airijos negavo jokios kitos informacijos, leidžiančios manyti, kad ši direktyva buvo perkelta į Airijos teisę.

15 Dėl tariamų nacionalinių Direktyvos 2015/849 perkėlimo priemonių, apie kurias buvo pranešta po ieškinio pareiškimo ir kuriomis Airija remiasi savo atsiliepime į ieškinį, Komisija pripažįsta, kad, 2018 m. lapkričio 29 d. pranešusi apie kelias šios direktyvos perkėlimo priemones, Airija iš esmės perkėlė ją į nacionalinę teisę. Vis dėlto dubliko pateikimo dieną buvo trūkumų dėl šios direktyvos 30 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, 2 ir 7 dalių, 31 straipsnio 1–3 ir 7 dalių, 47 straipsnio 2 ir 3 dalių, 48 straipsnio 5–9 dalių, 61 straipsnio 3 dalies ir 62 straipsnio 2 dalies.

16 Be to, Komisija atmeta teiginį, kad Direktyva 2015/849 yra tik 2005 m. spalio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/60/EB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui ir teroristų finansavimui (OL L 309, 2005, p. 15), kuri jau buvo perkelta į Airijos teisę, atnaujinimas kartu su pakeitimais. Direktyva 2015/849 atspindi reikšmingą Sąjungos taisyklių, reglamentuojančių kovą su pinigų plovimu, raidą, palyginti su Direktyvos 2005/60 nuostatomis, nes, be kita ko, Direktyva 2015/849 išplečiama kovos su pinigų plovimu taisyklių taikymo sritis, įvairiais aspektais išplečiant sąvoką „apmokestinamieji asmenys“, kuriems taikomos šios taisyklės. Joje aiškiai numatyta, kad mokesčių teisės pažeidimai įtraukiami į pagrindinių pažeidimų, susijusių su pinigų plovimu, sąrašą ir išplečiama politikoje dalyvaujančių asmenų, siekiant įtraukti savo šalies piliečius, apibrėžtis. Ši direktyva grindžiama reglamentavimo aplinkos pinigų plovimo srityje atnaujinimu ir atspindi šį kontekstą. Be to, per ikiteisminę procedūrą Airija niekada nepranešė apie jokią nacionalinę Direktyvos 2005/60 perkėlimo priemonę, kiek tai susiję su Direktyvos 2015/849 perkėlimu į nacionalinę teisę, ir nepateikė atitikties lentelės, įrodančios tokių nacionalinių priemonių svarbą ir paaiškinančios ryšį tarp jų ir šios direktyvos nuostatų.

17 Šiuo klausimu Komisija primena, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją, pirma, valstybės narės turi priimti aiškų perkėlimo į nacionalinę teisę aktą, kai, kaip tai daroma Direktyvos 2015/849 67 straipsnyje, direktyva valstybės narės aiškiai įpareigojamos užtikrinti, kad jai įgyvendinti skirtose nuostatose būtų daroma nuoroda į šią direktyvą arba tokia nuoroda būtų daroma jas oficialiai skelbiant. Antra, direktyvos nuostatos turi būti įgyvendinamos neginčijamai privalomai ir konkrečiai, tiksliai ir aiškiai, kad būtų tenkinamas teisinio saugumo reikalavimas, pagal kurį tuo atveju,

kai aptariama direktyva siekiama sukurti teisių privatiems asmenims, naudos gavėjai turi turėti galimybę sužinoti jų visumą. Nagrinėjamu atveju 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigoje šių reikalavimų nebuvo laikomasi.

18 Airija mano, kad Komisijos ieškinį reikia atmesti, nes nuo 2018 m. lapkričio 29 d. ji įvykdė įsipareigojimus pagal Direktyvos 2015/849 67 straipsnį. Ji patikslina, kad 2018 m. lapkričio 26 d. įsigaliojus *Criminal Justice (Money Laundering and Terrorist Financing) (Amendment) Act 2018* (2018 m. Baudžiamosios teisenos įstatymas (pinigų plovimas ir teroristų finansavimas (pakeitimas); toliau – 2018 m. įstatymas) ir priėmus *Criminal Justice (Money Laundering and Terrorist Financing) Act 2010 (Section 25) (Prescribed Class of Designated Person) Regulations 2018* (2018 m. reglamentas dėl 2010 m. Baudžiamosios teisenos įstatymo (pinigų plovimas ir teroristų finansavimas) (25 straipsnis) (reglamentuojama susijusių asmenų grupė)) buvo užtikrintas visiškas Direktyvos 2015/849 perkėlimas į nacionalinę teisę.

19 Vis dėlto Airija tvirtina, kad Direktyva 2015/849 tik iš esmės kartu su pakeitimais atnaujinamos Trečiosios direktyvos dėl pinigų plovimo, t. y. Direktyvos 2005/60, nuostatos. Pirmosios trys direktyvos dėl pinigų plovimo buvo perkeltos dar galiojančiais Airijos teisės aktais, be kita ko, *Criminal Justice (Money Laundering and Terrorist Financing) Act 2010* (2010 m. Baudžiamosios teisenos įstatymas (pinigų plovimas ir teroristų finansavimas); toliau – 2010 m. įstatymas). Jis apima didžiąją dalį pagrindinių Direktyvos 2015/849 reikalavimų, todėl 2010 m. įstatyme, nors ir be 2018 m. įstatymu padarytų teisės aktų pakeitimų, jau yra 122 straipsniai, iš kurių 85 susiję su apmokestinamaisiais subjektais ir jų pareigomis. Tačiau ieškinyje nenurodytas didelis jau galiojančių perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių, susijusių su įvairiomis pinigų plovimo direktyvomis, skaičius.

20 2017 m. vasario 23 d. Airija taip pat pranešė Komisijai apie šio sprendimo 6 punkte minėtą 2016 m. reglamentą. Šiuo reglamentu įgyvendinama Direktyvoje 2015/849 nustatyta pareiga įpareigoti įmones ir kitus teisės subjektus, įsisteigusius atitinkamoje valstybėje narėje, gauti ir saugoti tinkamą, aktualią ir tikslią informaciją apie faktinius naudos gavėjus. Tačiau minėtame reglamente įtvirtintos nuostatos yra svarbi šios direktyvos perkėlimo priemonė.

21 Šias priemones papildo 2018 m. įstatymas, kuriuo buvo padaryti 2010 m. įstatymo pakeitimai. Airija tvirtina, kad priimant 2018 m. įstatymą reikėjo ilgesnės perkėlimo į nacionalinę teisę procedūros siekiant užtikrinti Direktyvos 2015/849 nuostatų veiksmingumą, kad pirmenybę ji teikė įstatymo dėl šios direktyvos perkėlimo projekto priėmimui ir kad šis pasiūlymas jau buvo pateiktas vėlesniame teisėkūros procedūros etape, kai Komisija pareiškė šį ieškinį.

22 Airija priduria, kad kai kurioms Direktyvos 2015/849 nuostatoms nereikia priimti jokių perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių.

23 Todėl pripažindama, kad tam tikros Direktyvos 2015/849 nuostatos nebuvo perkeltos iki 2018 m. įstatymo įsigaliojimo 2018 m. lapkričio 26 d., Airija, pirma, mano, kad negalima teigti, kaip tai daro Komisija, kad šio ieškinio pareiškimo dieną didžioji šios direktyvos dalis nebuvo perkelta į Airijos teisę, ir, antra, tvirtina, kad pranešė Komisijai apie dalinį minėtos direktyvos perkėlimą prieš pasibaigiant jos 67 straipsnio 1 dalyje numatytam terminui.

24 Dėl Direktyvos 2015/849 perkėlimo trūkumų, tariamai egzistavusių 2018 m. lapkričio 26 d. įsigaliojus 2018 m. įstatymui, Airija tvirtina, kiek tai susiję su šios direktyvos 30 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, 2 ir 7 dalių bei 31 straipsnio 1–3 ir 7 dalių nuostatomis, kad ji manė, jog jų perkėlimo į nacionalinę teisę terminas buvo pratęstas šios direktyvos 67 straipsnio 1 dalies daliniu pakeitimu Direktyva 2018/843. Bet kuriuo atveju kai kurios iš šių nuostatų 2010 m. įstatymu jau buvo visiškai ar iš dalies perkeltos į nacionalinę teisę.

25 Dėl Direktyvos 2015/849 47 straipsnio 2 dalies ši valstybė narė teigia, kad 2018 m. įstatyme buvo įtvirtintos nuostatos, susijusios su čekių išgryninimo įstaigų registravimu, tačiau dėl to, kad joks toks biuras nebuvo įregistruotas jos teritorijoje, buvo nuspręsta, jog nereikia priimti nuostatos dėl čekių išgryninimo biurų kompetencijos ir geros reputacijos.

26 Dėl Direktyvos 2015/849 47 straipsnio 3 dalies Airija primena, kad su 2018 m. įstatymu pateiktoje atitikties lentelėje ji nurodė aplinkybę, jog atitinkamos profesinės įstaigos savo nariams taiko teistumo kontrolę. Iš tiesų, kiek tai susiję su šioje nuostatoje nurodytais subjektais, nustatyta, kad auditoriai, notarai ir nepriklausomi teisininkai turi būti atitinkamų profesinių įstaigų nariai ir dėl šio statuso jiems taikoma teistumo kontrolė. Todėl užtikrinamas įsipareigojimų pagal šios direktyvos 47 straipsnio 3 dalį laikymasis.

27 Dėl Direktyvos 2015/849 48 straipsnio 5–9 dalių Airija tvirtina, kad pagal šias nuostatas nereikalaujama specialiose teisės nuostatose nustatyti specialių pareigų. Darant prielaidą, kad tokios pareigos kyla iš šio straipsnio 5–8 dalių, Airija jas laikė antrinėmis ir papildomomis, palyginti su bendromis kompetentingų institucijų funkcijomis, nustatytomis 2010 m. įstatymo 63 straipsnyje. Kadangi šios direktyvos 48 straipsnio 9 dalies nuostatos pagal savo pobūdį nėra privalomos, jomis nereikalaujama atskiros perkėlimo į nacionalinę teisę priemonės.

28 Dėl Direktyvos 2015/849 61 straipsnio 3 dalies Airija tvirtina, kad 2010 m. įstatymo 54 straipsnyje, iš dalies pakeistame 2018 m. įstatymo 26 straipsniu, įtvirtintos pareigos, tenkančios šioje nuostatoje nurodytiems asmenims. Savo ruožtu informatorių apsaugą, kurią Komisija nurodo dublike, reglamentuoja galiojantys nacionalinės teisės aktai, t. y. *Protected Disclosures Act 2014* (2014 m. Įstatymas dėl saugomos informacijos atskleidimo).

29 Dėl Direktyvos 2015/849 62 straipsnio 2 dalies ši valstybė narė teigia, kad jos perkėlimas užtikrinamas galiojančiais teisės aktais, nes būtent Airijos centrinis bankas, remdamasis šio banko 2014 m. priimtomis *Fitness and Probity Standards (code issued under Section 50 of the Central Bank Reform Act 2010)* (Geros reputacijos ir kompetencijos taisyklės (kodeksas, priimtas pagal 2010 m. Įstatymo dėl Centrinio banko reformos 50 straipsnį)), skiria administracines sankcijas.

Teisingumo Teismo vertinimas

30 Pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją įsipareigojimų neįvykdymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, ir Teisingumo Teismas negali atsižvelgti į vėliau įvykusius pokyčius (2002 m. sausio 30 d. Sprendimo *Komisija / Graikija*, C-103/00, EU:C:2002:60, 23 punktas; 2018 m. spalio 18 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija*, C-301/17, nepaskelbtas Rink., EU:C:2018:846, 42 punktas ir 2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 23 punktas).

31 Be to, Teisingumo Teismas yra ne kartą nusprendęs, kad jei direktyvoje aiškiai numatyta valstybių narių pareiga užtikrinti, kad jos perkėlimo priemonėse būtų nuoroda į šią direktyvą arba tokia nuoroda būtų daroma jas oficialiai skelbiant, bet kuriuo atveju būtina, kad valstybės narės priimtų aiškų aptariamos direktyvos perkėlimo aktą (šiuo klausimu žr. 1997 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-137/96, EU:C:1997:566, 8 punktą; 1997 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-360/95, EU:C:1997:624, 13 punktą ir 2015 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija*, C-29/14, EU:C:2015:379, 49 punktą).

32 Nagrinėjamu atveju Komisija pateikė Airijai savo pagrįstą nuomonę 2018 m. kovo 8 d., todėl joje nustatytas dviejų mėnesių terminas baigėsi 2018 m. gegužės 8 d. Taigi įsipareigojimų įvykdymą ar neįvykdymą reikia vertinti atsižvelgiant į tuo metu galiojusius nacionalinės teisės aktus (pagal analogiją žr. 2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 24 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

33 Šiuo klausimu, pirma, iš 2018 m. gegužės 4 d. Airijos atsakymo matyti, kad šią dieną ir nepaisant to, jog priimta Direktyvos 2015/849 30 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą į nacionalinę teisę perkelianti nacionalinė priemonė, ši direktyva nebuvo visiškai perkelta į nacionalinę teisę. Neginčijama, kad ši situacija nepasikeitė 2018 m. gegužės 8 d., nes apie priemones, kurios, net pačios Airijos teigimu, buvo būtinos visiškam minėtos direktyvos perkėlimui užtikrinti, Komisijai buvo pranešta tik 2018 m. lapkričio 29 d.

34 Kita vertus, neginčijama, kad, be Direktyvos 2015/849 30 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonės, apie kitas nacionalines priemones, kurios, Airijos nuomone, faktiškai buvo iš dalies perkeltos į nacionalinę teisę suėjus 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, nebuvo ne tik pranešta Komisijai, bet ir, priešingai, nei reikalaujama tos pačios direktyvos 67 straipsnyje, nėra jokios nuorodos į jas.

35 Vadinasi, nagrinėjamos priemonės negali būti laikomos aiškiu perkėlimo aktu, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 31 punkte nurodytą jurisprudenciją.

36 Be to, pakanka konstatuoti, kad priemonės, apie kurias pranešta 2018 m. lapkričio 29 d. ir 2019 m. sausio 30 d., kovo 27 d., lapkričio 27 d. ir gruodžio 3 d., buvo priimtos ir įsigaliojo pasibaigus 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, todėl į jas bet kuriuo atveju negalima atsižvelgti vertinant įsipareigojimų neįvykdymą, kuriuo kaltinama šio termino pabaigoje.

37 Taigi darytina išvada, kad pasibaigus minėtoje pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui Airija nebuvo nei priėmusi priemonių, būtinų Direktyvos 2015/849 perkėlimui užtikrinti, nei dėl to apie šias priemones pranešusi Komisijai.

38 Todėl reikia konstatuoti, kad, pasibaigus 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui nepriėmusi įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų Direktyvai 2015/849 įgyvendinti, ir todėl nepranešusi apie šias nuostatas Komisijai, Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 67 straipsnį.

Dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį

Dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo

– Šalių argumentai

39 Komisijos teigimu, SESV 260 straipsnio 3 dalis įtraukta Lisabonos sutartimi siekiant sustiprinti sankcijų mechanizmą, prieš tai įtvirtintą Mastrichto sutartyje. Atsižvelgdama į šios nuostatos naujumą ir būtinybę išsaugoti skaidrumą bei teisinį saugumą, ši institucija priėmė komunikatą „SESV 260 straipsnio 3 dalies įgyvendinimas“ (OL C 12, 2011, p. 1; toliau – 2011 m. komunikatas).

40 Šios nuostatos tikslas – dar labiau motyvuoti valstybes nares perkelti direktyvas į nacionalinę teisę per Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytą terminą ir užtikrinti Sąjungos teisės aktų taikymą.

41 Komisija teigia, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis taikoma tiek visiško nepranešimo apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, tiek dalinio pranešimo apie šias priemones atveju.

42 Be to, ši institucija teigia, kad, kadangi SESV 260 straipsnio 3 dalyje minimas valstybės narės įsipareigojimo pranešti apie „direktyv[ą] į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas“ neįvykdymas, ši nuostata taikoma ne vien tuomet, kai nepranešama apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, bet ir kai valstybė narė nepatvirtino tokių priemonių. Vien formalus šios nuostatos aiškinimas, kad ja siekiama tik užtikrinti veiksmingą pranešimą apie nacionalines priemones, negarantuotų tinkamo visų atitinkamos direktyvos nuostatų perkėlimo į nacionalinę teisę, o pareiga perkelti direktyvas į nacionalinę teisę taptų neveiksminga.

43 Nagrinėjamu atveju konkrečiai siekiama, kad Airija būtų nubausta už tai, kad ji nepriėmė ir nepaskelbė visų teisės nuostatų (taigi ir nepranešė apie šias nuostatas Komisijai), būtinų, kad Direktyva 2015/849 būtų perkelta į nacionalinę teisę.

44 Dėl Airijos pateiktų argumentų, kuriais ginčijamas SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymas šioje byloje, Komisija pirmiausia pažymi, kad šios nuostatos taikymo sritis yra specifinė ir ji nėra bendros taisyklės išimtis, todėl neturi būti aiškinama siaurai. Direktyvų perkėlimas į nacionalinę teisę tinkamu laiku yra ypač svarbus ir šia nuostata kaip tik siekiama užtikrinti, kad būtų laikomasi jų perkėlimo į nacionalinę teisę termino.

45 Komisija taip pat teigia, kad sąvokos „visiškas perkėlimas“ ir „tinkamas perkėlimas“ gali būti aiškiai atskirtos viena nuo kitos. Tai, kad Komisija konstatavo, jog direktyvos perkėlimas į nacionalinę teisę turi trūkumų, nereiškia, jog Komisija atliko priimtų nacionalinės teisės nuostatų atitikties šiai direktyvai kontrolę. Juo labiau kai, kaip šiuo atveju, įsipareigojimų nevykdanti valstybė narė pati pripažįsta, kad direktyva dar nevisiškai perkelta į jos nacionalinę teisę. Be to, atsižvelgiant į SESV 260 straipsnio 3 dalimi siekiamą tikslą, išaiškintą Teisingumo Teismo jo 2019 m. liepos 8 d. Sprendime *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)* (C-543/17, EU:C:2019:573), šios nuostatos taikymas nėra apribotas vien visiško perkėlimo į nacionalinę teisę nebuvimo atvejais.

46 Komisija taip pat atmeta argumentą, kad nagrinėjamu atveju ji veikė neproporcingai, siūlydama pinigines baudas, ir neįvykdė įsipareigojimų, kylančių iš ESS 4 straipsnio 3 dalyje numatytos lojalaus bendradarbiavimo pareigos. Šiuo klausimu ji pabrėžia niekada neneigusi, kad Airija veikė sąžiningai ir lojaliai bendradarbiavo. Be to, nereikia nagrinėti SESV 260 straipsnio 3 dalies taikytinumo atsižvelgiant į atitinkamos valstybės narės sąžiningumą, nes neginčijama, kad Airija vėlavo priimti pagrindinę nacionalinės teisės priemonę, kurią ji pasirinko daugumai Direktyvos 2015/849 nuostatų įgyvendinti, t. y. 2018 m. įstatymą. Toks požiūris juo labiau taikytinas, nes pats SESV 260 straipsnio 3 dalies tikslas yra paskatinti valstybes nares laiku perkelti visas direktyvos nuostatas. Nėra pagrindo nuogąstauti, kad valstybės narės teiks pirmenybę direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę termino laikymuisi, o ne jų perkėlimo kokybei, nes Sąjungos teisės aktų leidėjas numatė terminus, būtinus kokybei užtikrinti, ir atsižvelgė į šiuos parametrus, kai pasirinko direktyvose nustatytą perkėlimo į nacionalinę teisę datą. Be to, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad jei direktyvai įgyvendinti nustatytas terminas yra per trumpas, vienintelis Sąjungos teisę atitinkantis būdas yra imtis tinkamų priemonių, kad kompetentinga institucija priimtų sprendimą dėl galimo šio termino pratęsimo.

47 Galiausiai Komisija priduria, kad jos sprendimas sistemingai prašyti skirti piniginę baudą pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį negali būti suprantamas kaip jos diskrecijos neįgyvendinimas. Iš tikrųjų 2011 m. komunikato 16 punkte ji aiškiai atsižvelgė į tai, kad minėta nuostata jai suteikiama plati diskrecija, analogiška diskrecijai pradėt pažeidimo procedūrą pagal SESV 258 straipsnį (arba jos nepradėti). Taigi politinis sprendimas iš principo pasinaudoti SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatyta priemone visose bylose, susijusiose su šioje nuostatoje nurodytais įsipareigojimų neįvykdymais, buvo priimtas įgyvendinant savo diskreciją. Nors Komisija neatmeta galimybės, kad gali būti ypatingų atvejų, kai prašymas skirti baudą pagal minėtą nuostatą jai atrodo netinkamas, ji patikslina, kad taip nėra šiuo atveju.

48 Šiuo klausimu Komisija ginčija Airijos ir į bylą įstojusių valstybių narių argumentą, kad savo prašymą skirti piniginę baudą valstybei narei ji grindžia kitų valstybių narių veiksmais. Atvirkščiai, pagal taikytą apskaičiavimo metodą ji prašys skirti baudas, pritaikytas konkrečiam pažeidimui, ir tai, kad buvo nustatytas bendras pagrindas, leidžiantis nediskriminuojant taikyti jos metodą kiekvienu konkrečiu atveju, negali paneigti šios išvados.

49 Airija, pripažindama, kad pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui tik iš dalies perkėlė Direktyvą 2015/849, ginčija SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymą šioje byloje.

50 Grįsdama savo poziciją ši valstybė narė, be kita ko, teigia, kad nuo 2018 m. lapkričio 29 d. ji visiškai perkėlė Direktyvą 2015/849, nors, Komisijos nuomone, tik nuo 2019 m. gruodžio 3 d. buvo visiškai užtikrintas šios direktyvos perkėlimas į Airijos teisę. Komisijos argumentai, susiję su laikotarpiu po 2018 m. lapkričio 26 d., grindžiami kokybine šios direktyvos perkėlimo analize, o tai įrodo, kad sunku atskirti direktyvos „visišką perkėlimą“ nuo jos „netinkamo perkėlimo“. Tokiu atveju valstybė narė negalėtų žinoti, ar konkretus įsipareigojimų neįvykdymas patenka į SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo sritį ir, jei taip, kokiu laikotarpiu šis įsipareigojimų nevykdymas tęsėsi. Darant prielaidą, kad šioje byloje po 2018 m. lapkričio 26 d. dar buvo trūkumų perkeliant Direktyvą 2015/849, o tai Airija ginčija, šių trūkumų atsirado dėl to, kad Airija neteisingai aiškino tam tikras jai tenkančias pareigas, dėl neatidumo ar netinkamai užpildytos atitikties lentelės. Tačiau rėmimasis SESV 260 straipsnio 3 dalimi, siekiant nubausti už tariamus nedidelius trūkumus *prima facie* vertinant Airijai tenkančias pareigas, prieštarauja šios nuostatos tikslui.

51 Airija taip pat teigia, kad SESV 260 straipsnio 3 dalies taikytinumą reikia vertinti kiekvienu konkrečiu atveju ir atsižvelgiant į atitinkamos valstybės narės sąžiningumą. Kadangi šia nuostata Komisijai suteikti įgaliojimai dėl savo pobūdžio yra diskreciniai, darytina išvada, kad Komisijos bendra politika, išdėstyta Komisijos komunikate „ES teisė. Geresnis taikymas – geresni rezultatai“ (OL C 18, 2017, p. 10), pasireiškianti sistemingu prašymu skirti vienkartines ir periodines baudas, neatitinka šios nuostatos tikslo. Be to, ši politika neleidžia atsižvelgti į sąžiningas valstybių narių pastangas. Nagrinėjamu atveju Komisija buvo informuota apie pažangą perkeliant Direktyvą 2015/849 ir apie jos perkėlimo priemonių priėmimo tvarkaraštį. Tokiomis aplinkybėmis įpareigojimas sumokėti vienkartinę sumą veikiausiai neleistų pasiekti tokio atgrasomojo poveikio, kaip Komisijos nurodyta „Sąjungos teisės aktais siekiamų bendrųjų interesų“ apsauga, bet, priešingai, galėtų paskatinti valstybes nares pakenkti direktyvų perkėlimo kokybei, jas perkeliant per nustatytą terminą. Taigi Komisijos požiūris pažeidžia ESS 5 straipsnio 4 dalyje įtvirtintą proporcingumo principą. Be to, toks požiūris nesuderinamas su Komisijai pagal ESS 4 straipsnio 3 dalį tenkančia lojalaus bendradarbiavimo pareiga. Komisijos sprendimas sistemingai reikalauti sumokėti vienkartinę sumą nemotyvuojant šio prašymo kiekvienu konkrečiu atveju, be kita ko, prieštarautų Teisingumo Teismo jurisprudencijai, pagal kurią vienkartinės sumos mokėjimo nurodymas negali būti automatinis ir dėl jo turi būti sprendžiama atsižvelgiant į bylos aplinkybes. Tačiau šiuo atveju Komisijos tikslas yra pateikti Airijos pavyzdį ir ateityje paskatinti kitas valstybes nares laikytis direktyvose numatytų perkėlimo terminų. Tai būtų neteisinga ir neteisėta. Be to, Komisijos elgesys grindžiamas prielaida, kad valstybės narės siekia pavėlinti direktyvų perkėlimą, o tai iš tikrųjų reiškia, kad daroma prielaida dėl valstybių narių nesąžiningumo. Tokia prezumpcija prieštarautų ESS 4 straipsnio 3 dalyje numatytai lojalaus bendradarbiavimo pareigai.

52 Estijos Respublika ir Prancūzijos Respublika, be kita ko, tvirtina, kad ši byla įrodo, kaip valstybei narei sunku atskirti nevisišką direktyvos perkėlimą nuo netinkamo jos perkėlimo. Taigi valstybės narės atsidurtų labai sunkioje situacijoje, nes, laikantis Komisijos ginamo požiūrio, jos niekada negalėtų būti tikros, kad ši institucija neketins prašyti skirti joms piniginę baudą.

53 Be to, anot šių įstojusių į bylą šalių, šiuo atveju SESV 260 straipsnio 3 dalis negali būti taikoma, nes Komisija išsamiai nemotyvavo savo sprendimo prašyti skirti vienkartinę sumą. Kaip matyti iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos šioje srityje, toks sprendimas turi būti konkrečiai pateisinamas atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes. Komisija iš principo negali apsiriboti SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatyta priemone, nepažeisdama šios nuostatos. Be to, Komisijos

atlikta išsami kiekvieno atvejo analizė turi lemti tai, kad ši informacija būtina siekiant nustatyti piniginės baudos, kurią reikia skirti tam, kad atitinkama valstybė narė būtų priversta nutraukti nagrinėjamą įsipareigojimų nevykdymą, pobūdį ir nustatyti sumą, kuri būtų tinkama atsižvelgiant į bylos aplinkybes, kaip to reikalaujama pagal šią jurisprudenciją.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

54 Primintina, kad SESV 260 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta, jog jeigu pagal SESV 258 straipsnį Komisija kreipiasi į Teisingumo Teismą, remdamasi tuo, kad atitinkama valstybė narė neįvykdė įsipareigojimo pranešti apie pagal teisėkūros procedūrą priimtą direktyvą į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas, ji gali, jei mano esant tai reikalinga, nurodyti vienkartinės sumos arba periodinės baudos, mokėtinų atitinkamos valstybės narės, dydį, kurį pagal aplinkybes laiko tinkamu. SESV 260 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje nurodyta, kad jei Teisingumo Teismas nustato pažeidimą, jis gali paskirti atitinkamai valstybei narei sumokėti vienkartinę sumą arba periodinę baudą, neviršijančią Komisijos nurodyto dydžio, o mokėjimo pareiga įsigalioja Teisingumo Teismo sprendime nustatytą dieną.

55 Dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo srities Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad reikia laikytis tokio šios nuostatos aiškinimo, kuris, pirma, leistų ir garantuoti Komisijos prerogatyvas, siekiant užtikrinti veiksmingą Sąjungos teisės taikymą, ir apsaugoti valstybių narių teisę į gynybą ir jų procesinę padėtį, kai kartu taikomi SESV 258 straipsnis ir SESV 260 straipsnio 2 dalis, ir, antra, Teisingumo Teismui vykdyti savo teismines funkcijas, t. y. per vieną ir tą patį procesą vertinti, ar atitinkama valstybė narė įvykdė įsipareigojimus pranešti, taip pat prireikus įvertinti konstatuoto įsipareigojimų neįvykdymo sunkumą ir skirti piniginę baudą, kurią jis mano esant labiausiai tinkamą nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 58 punktas).

56 Atsižvelgdamas į tai Teisingumo Teismas SESV 260 straipsnio 3 dalyje esančią frazę „pareig[a] pranešti apie <…> į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas“ aiškino taip, kad ji reiškia valstybių narių pareigą pateikti pakankamai aiškią ir konkrečią informaciją apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones. Kad įvykdytų teisinio saugumo pareigą ir užtikrintų visų šios direktyvos nuostatų perkėlimą į nacionalinę teisę visoje teritorijoje, valstybės narės privalo nurodyti kiekvieną direktyvos nuostatą perkeliančias nacionalinės teisės nuostatas. Kai toks pranešimas pateiktas (prireikus prie jo gali būti pridėta atitikties lentelė), Komisija, prašydama skirti atitinkamai valstybei narei šioje nuostatoje numatytą piniginę baudą, turi įrodyti, kad tam tikros perkėlimo priemonės akivaizdžiai nepatvirtintos arba neapima visos tos valstybės narės teritorijos, atsižvelgiant į aplinkybę, kad vykstant pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį pradėtam teismo procesui Teisingumo Teismas neprivalo nagrinėti, ar nacionalinės priemonės, apie kurias pranešta Komisijai, užtikrina tinkamą tos direktyvos perkėlimą (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 59 punktas).

57 Kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 37 ir 38 punktų, nustatyta, kad pasibaigus 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui Airija nepranešė Komisijai apie jokias Direktyvos 2015/849 perkėlimo priemones, kaip tai suprantama pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, taip konstatuotas įsipareigojimų neįvykdymas patenka į šios nuostatos taikymo sritį.

58 Dėl to, ar, kaip teigia Airija ir ją palaikančios valstybės narės, Komisija turi kiekvienu konkrečiu atveju motyvuoti sprendimą prašyti skirti piniginę baudą pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, ar ši institucija gali tai padaryti nenurodydama motyvų visais atvejais, kurie patenka į šios nuostatos taikymo sritį, reikia priminti, kad Komisija, kaip Sutarčių sergėtoja pagal ESS 17 straipsnio 1 dalies antrą sakinį, turi diskreciją priimti tokį sprendimą.

59 Iš tiesų SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymas negali būti vertinamas atskirai, o turi būti siejamas su procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo pradėjimu pagal SESV 258 straipsnį. Jei prašymas skirti piniginę baudą remiantis SESV 260 straipsnio 3 dalimi yra tik papildomo pobūdžio per įsipareigojimų neįvykdymo procedūrą, kurios veiksmingumą Komisija turi užtikrinti, ir jei ji turi diskreciją, kiek tai susiję su galimybe pradėti tokią procedūrą, dėl kurios Teisingumo Teismas negali vykdyti teisminės kontrolės (šiuo klausimu žr. 1989 m. vasario 14 d. Sprendimo *Star Fruit / Komisija*, 247/87, EU:C:1989:58, 11 punktą; 2000 m. liepos 6 d. Sprendimo *Komisija / Belgija*, C-236/99, EU:C:2000:374, 28 punktą ir 2001 m. birželio 26 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-70/99, EU:C:2001:355, 17 punktą), šios nuostatos taikymo sąlygos neturėtų būti griežtesnės nei tos, kurios taikomos įgyvendinant SESV 258 straipsnį.

60 Be to, svarbu pažymėti, kad pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį tik Teisingumo Teismas turi jurisdikciją skirti piniginę baudą valstybei narei. Kai Teisingumo Teismas priima tokį sprendimą po rungimosi principu grindžiamo ginčo, jis turi jį motyvuoti. Todėl tai, kad Komisija nemotyvavo savo sprendimo prašyti Teisingumo Teismo taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį, neturi įtakos atitinkamos valstybės narės procesinėms garantijoms.

61 Svarbu pridurti, jog tai, kad Komisija neturi kiekvienu konkrečiu atveju motyvuoti savo sprendimo prašyti skirti piniginę baudą pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, neatleidžia šios institucijos nuo pareigos motyvuoti prašomos piniginės baudos pobūdį ir dydį, šiuo klausimu atsižvelgiant į Komisijos priimtas gaires, pavyzdžiui, esančias jos komunikatuose, kurios, nors ir neįpareigoja Teisingumo Teismo, bet prisideda prie Komisijos veiksmų skaidrumo, nuspėjamumo ir teisinio saugumo užtikrinimo (pagal analogiją dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Komisija / Švedija*, C-270/11, EU:C:2013:339, 41 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

62 Šis reikalavimas motyvuoti prašomos piniginės baudos pobūdį ir dydį yra ypač svarbus dėl to, kad, priešingai, nei numatyta SESV 260 straipsnio 2 dalyje, šio straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad per procedūrą, pradėtą pagal šią nuostatą, Teisingumo Teismas turi tik ribotą diskreciją, nes tuo atveju, kai Teisingumo Teismas konstatuoja įsipareigojimų neįvykdymą, Komisijos pasiūlymai įpareigoja Teisingumo Teismą, kiek tai susiję su piniginės baudos, kurią jis gali skirti, pobūdžiu ir maksimaliu dydžiu.

63 Iš tiesų SESV 260 straipsnio 3 dalies autoriai ne tik numatė, kad Komisija turi nurodyti atitinkamos valstybės narės „mokėtin[os] vienkartinės sumos arba periodinės baudos dydį“, bet ir pažymėjo, kad Teisingumo Teismas gali skirti tik piniginę baudą, „neviršijančią Komisijos nurodyto dydžio“. Taip jie nustatė tiesioginį ryšį tarp Komisijos reikalaujamos baudos ir baudos, kurią Teisingumo Teismas gali skirti pagal šią nuostatą.

64 Argumentas, kad vienkartinės sumos skyrimas remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija (žr., be kita ko, 2008 m. gruodžio 9 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-121/07, EU:C:2008:695, 63 punktą) negali būti automatiškas, negali turėti reikšmės Komisijos diskrecijai pradėti procedūrą pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį visais atvejais, kai ji mano, kad įsipareigojimų neįvykdymas patenka į šios nuostatos taikymo sritį. Iš tiesų ši jurisprudencija susijusi su Komisijos ieškinio, kuriuo siekiama, kad Teisingumo Teismas „nurodytų“ sumokėti piniginę baudą, pagrįstumo vertinimu, o ne su galimybe pareikšti tokį ieškinį.

65 Dėl Airijos argumento, kad Komisijos veiksmais siekiama pateikti pavyzdį, be kita ko, jos ir Rumunijos, kad paskatintų kitas valstybes nares laikytis direktyvose nustatytų perkėlimo terminų, reikia pažymėti, kad, viena vertus, kaip pažymėjo Komisija, ir šiuo klausimu jai nebuvo prieštarauta, šio ieškinio pareiškimo dieną Airija (kartu su Rumunija) buvo vienintelė valstybė narė, nevisiškai perkėlusi Direktyvą 2015/849. Kita vertus, bet kuriuo atveju argumentai, kuriais remdamasi Komisija pradėjo šį procesą prieš Airiją, ir tai padarė savo pasirinktą dieną, negali pakenkti SESV 260 straipsnio 3 dalies taikytinumui ar pagal šią nuostatą pareikšto ieškinio priimtinumui.

66 Todėl reikia konstatuoti, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis taikoma esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje byloje.

Dėl vienkartinės sumos skyrimo nagrinėjamoje byloje

– Šalių argumentai

67 Dėl skirtinos piniginės baudos dydžio Komisija, remdamasi 2011 m. komunikato 23 punkte išdėstyta pozicija, mano: kadangi pareigos pranešti apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones neįvykdymas nėra mažiau sunkus nei pažeidimas, už kurį gali būti skiriamos baudos pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį, SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatytų baudų apskaičiavimo tvarka turi būti tokia pati kaip ir taikant šio straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą.

68 Nagrinėjamu atveju Komisija prašo skirti vienkartinę sumą, kurios dydis apskaičiuojamas pagal jos 2005 m. gruodžio 13 d. komunikate „[SESV 260] straipsnio įgyvendinimas“ (SEC(2005) 1658), atnaujintame 2017 m. gruodžio 13 d. komunikatu „Duomenų, naudojamų apskaičiuojant vienkartines sumas ir periodines baudas, kurias Komisija siūlo taikyti Teisingumo Teismui vykdant pažeidimo tyrimo procedūras, atnaujinimas“ (C(2017) 8720), pateiktas gaires ir kurios minimali vienkartinė suma Airijai yra 1 685 000 EUR. Vis dėlto ši minimali vienkartinė suma šiuo atveju netaikoma, nes ji mažesnė už sumą, gautą apskaičiuojant vienkartinę sumą pagal šiuos komunikatus. Siekiant nustatyti sumą už dieną, kuri būtų šio apskaičiavimo pagrindas, reikėtų standartinę fiksuotą sumą, t. y. 230 EUR, padauginti iš sunkumo koeficiento ir kintamojo „n“, kuris Airijai yra 2,92. Sunkumo koeficientas mažėja Airijai pranešus apie papildomas perkėlimo priemones. Taigi, už laikotarpį nuo 2017 m. birželio 27 d. iki 2018 m. lapkričio 28 d. sunkumo koeficientas yra 7 skalėje nuo 1 iki 20, už laikotarpį nuo 2018 m. lapkričio 29 d. iki 2019 m. kovo 26 d. šis koeficientas yra 2, o už laikotarpį nuo 2019 m. kovo 27 d. iki gruodžio 2 d. – 1. Sudėjus tris sumas už šiuos laikotarpius, t. y. 2 439 922,80 EUR, 158 497,60 EUR ir 168 571,60 EUR, matyti, kad Komisija turi prašyti skirti iš viso 2 766 992 EUR vienkartinę sumą.

69 Be to, Komisija nesutinka, kad įpareigojimas sumokėti vienkartinę sumą yra išimtis ir taikoma tik išimtinėmis aplinkybėmis. Iš tiesų pavėluotas direktyvų perkėlimas į nacionalinę teisę pažeistų ne tik Sąjungos teisės aktais siekiamus bendruosius interesus, dėl kurių nebūtų galima toleruoti jokio vėlavimo, bet ir ypač Europos piliečių, kuriems kyla subjektinių teisių iš šių teisės aktų, apsaugą. Be to, būtų pakenkta visos Sąjungos teisės patikimumui, jei reikėtų daug metų tam, kad būtų visiškai įgyvendintas teisės aktų teisinis poveikis valstybėse narėse. Todėl vėlavimas perkelti direktyvas yra ypatingos ir pakankamai rimtos aplinkybės, pateisinančios vienkartinės sumos skyrimą.

70 Dėl Komisijos reikalaujamos sumokėti vienkartinės sumos Airija mano, kad, kaip buvo nuspręsta dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies, Teisingumo Teismo neįpareigoja Komisijos gairės, konkrečiau kalbant, Airijai nustatyta minimali vienkartinė suma – 1 685 000 EUR. Be to, kadangi nagrinėjamas įsipareigojimų neįvykdymas baigėsi prieš paskelbiant Teisingumo Teismo sprendimą byloje dėl šio įsipareigojimų neįvykdymo, Teisingumo Teismas gali nuspręsti, kad vienkartinės sumos mokėti nebūtina. Beje, šioje byloje neturėtų būti nustatyta jokio įpareigojimo sumokėti vienkartinę sumą. Be to, nėra jokio pagrindo pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį skirtinų piniginių baudų apskaičiavimo metodą perkelti pagal šio straipsnio 3 dalį skirtinoms baudoms, nes pažeidimų, už kuriuos baudžiama, sunkumo laipsnis nėra toks pats.

71 Airija taip pat tvirtina, kad kita diena po Direktyvoje 2015/849 nustatyto perkėlimo termino paskutinės dienos, t. y. 2017 m. birželio 27 d., negali būti tinkamas atskaitos taškas vertinant nagrinėjamo įsipareigojimų neįvykdymo trukmę, nes tą dieną ji negalėjo žinoti, kad šis įsipareigojimų neįvykdymas patenka į SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo sritį ir kad Komisija laikysis šios nuostatos sisteminio taikymo politikos. Be to, vienkartinės sumos skaičiavimas pagal dienos sumą, viršijant Komisijos pasiūlytą minimalią vienkartinę sumą, prieštarauja teisinio saugumo principui. Dėl šio įsipareigojimų

neįvykdymo pabaigos Airija primena mananti, kad tai yra 2018 m. lapkričio 29 d., o ne, kaip teigia Komisija, 2019 m. gruodžio 3 d. Iš tiesų šią pirmąją dieną visos Direktyvos 2015/849 nuostatos, kurias reikia perkelti, buvo visiškai perkeltos į nacionalinę teisę. Jei, nepaisant to, kad nagrinėjamas įsipareigojimų neįvykdymas baigėsi tą dieną, kai Teisingumo Teismas pradėjo nagrinėti faktines aplinkybes, jis vis dėlto turėtų nuspręsti skirti Airijai vienkartinę sumą, ši piniginė bauda turėtų būti minimali.

72 Dėl sunkumo koeficiento Airija tvirtina, kad, atsižvelgiant į Sąjungos taisyklių, kurios yra nagrinėjamo pažeidimo dalykas, svarbą, nedideles Direktyvos 2015/849 neperkėlimo pasekmes bendriesiems ar privatiems interesams ir lengvinančias aplinkybes, Komisijos pasiūlytas koeficientas yra iš esmės per didelis. Taigi nagrinėjamu atveju šis koeficientas turėtų būti sumažintas iki 1. Kaip vieną iš lengvinančių aplinkybių Airija konkrečiai nurodo tai, kad 2018 m. įstatymas įsigaliojo nagrinėjant bylą, kad perkėlimas pirminiais teisės aktais yra susijęs su galiojančiuose teisės aktuose numatytų įgyvendinimo priemonių galia, kad ji teikė pirmenybę abiejų Parlamento rūmų priimtam įstatymo pasiūlymui, kad ji informavo Komisiją apie teisės aktų pakeitimus ir laikėsi orientacinio grafiko, apie kurį šiai institucijai buvo pranešta prieš pareiškiant šį ieškinį.

73 Estijos Respublika ir Prancūzijos Respublika mano, kad šioje byloje Komisijos pasiūlyta vienkartinė suma bet kuriuo atveju turi būti sumažinta.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

74 Visų pirma dėl argumento, kad būtų neproporcinga skirti vienkartinę sumą, nes vykstant procesui Airija nutraukė nagrinėjamą įsipareigojimų nevykdymą, reikia priminti, kad, pirma, valstybės narės įsipareigojimo pranešti apie direktyvos perkėlimo priemones neįvykdymas dėl visiškai ar iš dalies nepateiktos informacijos arba dėl nepakankamai aiškios ir tikslios informacijos pats savaime gali pateisinti pagal SESV 258 straipsnį pradėtą procesą, kuriuo siekiama, kad būtų konstatuotas šis įsipareigojimo neįvykdymas (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 51 punktas). Antra, SESV 260 straipsnio 3 dalyje įdiegto mechanizmo tikslas – ne vien paskatinti valstybes nares kuo greičiau nutraukti įsipareigojimų nevykdymą, kuris, nesant tokios priemonės, galėtų tęstis, bet ir supaprastinti ir pagreitinti piniginių baudų skyrimo procedūrą, taikomą, kai neįvykdomas įsipareigojimas pranešti apie pagal teisėkūros procedūrą priimtos direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonę; pasakytina, kad prieš įdiegiant tokį mechanizmą piniginė bauda valstybėms narėms už Teisingumo Teismo ankstesnio sprendimo neįgyvendinimą, taip pat už įsipareigojimo perkelti direktyvą į nacionalinę teisę neįvykdymą galėjo būti skiriama tik praėjus keleriems metams po tokio sprendimo paskelbimo (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 52 punktas).

75 Reikia konstatuoti, kad SESV 260 straipsnio 3 dalies autoriai, siekdami šios nuostatos tikslo, numatė dviejų rūšių pinigines baudas, t. y. vienkartinę sumą ir periodinę baudą.

76 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad vienos ar kitos iš šių dviejų priemonių taikymas priklauso nuo to, ar kiekviena iš šių priemonių atitinka siekiamą tikslą, atsižvelgiant į bylos aplinkybes. Periodinės baudos skyrimas atrodo ypač tinkamas paskatinti valstybę narę kuo greičiau nutraukti įsipareigojimų nevykdymą, kurį, nesant tokios priemonės, būtų linkstama tęsti, o įpareigojimas sumokėti vienkartinę sumą labiau grindžiamas atitinkamos valstybės narės pareigų nevykdymo pasekmėmis privatiems ir viešiesiems interesams, pavyzdžiui, kai įsipareigojimai buvo nevykdomi ilgą laiką (pagal analogiją dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies žr. 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-304/02, EU:C:2005:444, 81 punktą).

77 Šiomis aplinkybėmis ieškinys, kuriuo, kaip ir šioje byloje, prašoma įpareigoti sumokėti vienkartinę sumą, negali būti atmestas kaip neproporcingas vien dėl to, kad jis susijęs su įsipareigojimų neįvykdymu, kuris, nors ir užtruko, pasibaigė tuo metu, kai Teisingumo Teismas nagrinėjo faktines aplinkybes.

78 Antra, dėl galimybės skirti piniginę baudą šioje byloje reikia priminti, kad Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į nagrinėjamos bylos aplinkybes ir, kaip jis mano, reikalingą įtikinimo ar atgrasymo lygį, kiekvienoje byloje turi nustatyti tinkamas pinigines baudas, kad, be kita ko, būtų užkirstas kelias kartoti panašius Sąjungos teisės pažeidimus (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 78 punktas).

79 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad, nepaisant to, jog per visą ikiteisminę procedūrą Airija bendradarbiavo su Komisijos tarnybomis ir dėjo pastangų, kad vykstant procesui galėtų nutraukti įsipareigojimų nevykdymą, teisinių ir faktinių aplinkybių visuma, susijusi su konstatuotu įsipareigojimų neįvykdymu, t. y. tai, kad šio ieškinio pareiškimo dieną buvo pranešta tik apie vieną perkėlimo priemonę, apimančią tik šios direktyvos 30 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos nuostatas, ir tai, kad pastarosios minėtos direktyvos perkėlimo priemonės įsigaliojo prieš savaitę iki teismo posėdžio, yra požymis, jog veiksmingai analogiškų Sąjungos teisės pažeidimų pasikartojimo prevencijai ateityje gali prireikti imtis atgrasomosios priemonės, kaip antai įpareigojimo sumokėti vienkartinę sumą (šiuo klausimu pagal analogiją dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies žr. 2012 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-610/10, EU:C:2012:781, 142 punktą ir 2014 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Komisija / Švedija*, C-243/13, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2413, 63 punktą).

80 Šios išvados nepaneigia šio sprendimo 65 punkte pateikti argumentai. Iš tiesų, kaip buvo priminta šiame punkte, Komisija, be kita ko, turi įvertinti galimybę imtis veiksmų prieš valstybę narę ir pasirinkti, kada pradėti prieš ją procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo.

81 Trečia, dėl vienkartinės sumos, kurią šiuo atveju reikia skirti, apskaičiavimo reikia priminti, kad naudodamasis savo diskrecija šioje srityje, kuri apibrėžta Komisijos pasiūlymuose, Teisingumo Teismas turi nustatyti vienkartinės sumos, kurią valstybė narė gali būti įpareigota sumokėti pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, dydį taip, kad, pirma, ji atitiktų aplinkybes ir, antra, būtų proporcinga padarytam pažeidimui. Tarp šiuo klausimu svarbių veiksnių yra konstatuoto pažeidimo sunkumas, jo trukmė ir atitinkamos valstybės narės mokumas (pagal analogiją dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies žr. 2019 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Derrybrien vėjo jėgainės)*, C-261/18, EU:C:2019:955, 114 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

82 Dėl, pirma, pažeidimo sunkumo konstatuotina, kad pareiga patvirtinti nacionalines priemones, kad būtų užtikrintas visiškas direktyvos perkėlimas į nacionalinę teisę, ir pareiga pranešti apie šias priemones Komisijai yra esminiai valstybių narių įsipareigojimai, siekiant užtikrinti Sąjungos teisės veiksmingą taikymą, todėl šių įsipareigojimų neįvykdymas laikytinas sunkiu (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 85 punktas). Be to, Direktyva 2015/849 yra svarbi priemonė siekiant užtikrinti veiksmingą Sąjungos finansų sistemos apsaugą nuo pinigų plovimo ir teroristų finansavimo keliamų grėsmių. Tokios Sąjungos finansų sistemos apsaugos nebuvimas ar nepakankamumas turi būti laikomi ypač sunkiais, atsižvelgiant į jų pasekmes Sąjungos viešiesiems ir privatiems interesams.

83 Nors tiesa tai, kad vykstant procesui Airija nutraukė įsipareigojimų nevykdymą, vis dėlto šis įsipareigojimų neįvykdymas egzistavo pasibaigus 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, t. y. 2018 m. gegužės 8 d., todėl Sąjungos teisės veiksmingumas nebuvo užtikrintas visą laiką.

84 Be to, šio įsipareigojimų neįvykdymo sunkumą sustiprina aplinkybė, kad tuo metu Airija dar nebuvo priėmusi jokios Direktyvos 2015/849 perkėlimo priemonės.

85 Airijos pateikti argumentai, siekiant paaiškinti vėlavimą perkelti Direktyvą 2015/849, t. y. iš esmės, kad 2018 m. įstatymui priimti reikėjo ilgesnės perkėlimo procedūros tam, kad būtų užtikrintas šios direktyvos nuostatų veiksmingumas, negali turėti įtakos nagrinėjamo pažeidimo sunkumui, nes pagal suformuotą jurisprudenciją valstybės narės vidaus tvarkos praktika ar situacijos negali pateisinti iš Sąjungos direktyvų kylančių pareigų ir terminų nesilaikymo ar pavėluoto arba nevisiško jų perkėlimo. Be to, nesvarbu, kad valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymą lėmė techniniai sunkumai, su kuriais ji susidūrė (žr., be kita ko, 2002 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-364/00, EU:C:2002:282, 10 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Taip pat pažymėtina, kad jei direktyvai įgyvendinti nustatytas terminas yra per trumpas, vienintelis Sąjungos teisę atitinkantis būdas yra imtis tinkamų priemonių, kad kompetentinga institucija priimtų sprendimą dėl galimo šio termino pratęsimo (šiuo klausimu žr. 1998 m. spalio 1 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-71/97, EU:C:1998:455, 16 punktą).

86 Antra, dėl pažeidimo trukmės reikia priminti, kad ji turi būti vertinama atsižvelgiant į momentą, kuriuo Teisingumo Teismas vertina faktines aplinkybes, o ne į momentą, kuriuo Komisija į jį kreipiasi (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 87 punktas). Šis faktinių aplinkybių vertinimas laikytinas atliktu proceso pabaigos dieną.

87 Nors šioje byloje šalys neginčija, kad nagrinėjamas įsipareigojimų neįvykdymas buvo nutrauktas anksčiau, nei buvo užbaigta procedūra, vis dėlto šalys nesutaria dėl tikslios pažeidimo nutraukimo datos, nes Komisija mano, kad šis įsipareigojimų neįvykdymas baigėsi 2019 m. gruodžio 3 d., o Airija tvirtina, kad ši data yra 2018 m. lapkričio 29 d.

88 Šiuo klausimu, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 82 punkte, reikia konstatuoti, kad tam tikrų Direktyvos 2015/849 perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių akivaizdžiai trūko po 2018 m. lapkričio 29 d. Iš tiesų, pirma, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad apie nacionalines teisės nuostatas, kuriomis, Airijos nuomone, į nacionalinę teisę buvo perkeltos šios direktyvos 61 straipsnio 3 dalis ir 62 straipsnio 2 dalis, ne tik buvo pranešta tik 2019 m. kovo 4 d. tripliku, bet ir nėra jokios nuorodos į minėtą direktyvą. Antra, kaip savo išvados 72 punkte pažymėjo generalinis advokatas, nacionalinės priemonės, kuriomis užtikrinamas
Direktyvos 2015/849 47 straipsnio 2 dalies nuostatų perkėlimas į nacionalinę teisę, įsigaliojo tik 2019 m. gruodžio 3 d. Ta pati išvada taikytina ir šios direktyvos 48 straipsnio 5–8 dalių nuostatoms, dėl kurių Airija pripažino, kad iki 2019 m. gruodžio 3 d. įsigaliojusių priemonių nebuvo priėmusi perkėlimo priemonės, nes, kaip ji mano, šios nuostatos buvo antrinės ar papildomos. Tokio valstybės narės atlikto vertinimo akivaizdžiai nepakanka, kad ji būtų atleista nuo pareigos priimti įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus direktyvai įgyvendinti, arba nuo pareigos pranešti Komisijai apie šios direktyvos perkėlimo priemones.

89 Todėl 2019 m. gruodžio 3 d. reikia laikyti SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatyto įsipareigojimo neįvykdymo pabaigos data.

90 Dėl laikotarpio pradžios, į kurią reikia atsižvelgti nustatant vienkartinę sumą, skirtiną pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, reikia patikslinti, kad, priešingai, nei Teisingumo Teismas nusprendė savo 2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)* (C-543/17, EU:C:2019:573), susijusio su skirtinos periodinės baudos už dieną nustatymu, 88 punkte, data, į kurią reikia atsižvelgti siekiant įvertinti nagrinėjamo įsipareigojimų nevykdymo trukmę skiriant vienkartinę sumą pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, yra ne pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaiga, bet diena, kurią baigiasi atitinkamoje direktyvoje nustatytas perkėlimo terminas.

91 Iš tiesų, kaip išvados 73 punkte pažymėjo generalinis advokatas, šia nuostata siekiama paskatinti valstybes nares perkelti direktyvas į nacionalinę teisę per Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytus terminus ir užtikrinti visišką Sąjungos teisės aktų veiksmingumą. Taigi, nors aplinkybė, dėl kurios

pradėta SESV 260 straipsnio 2 dalyje numatyta procedūra, yra tai, kad valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal sprendimą, kuriuo konstatuojamas įsipareigojimų neįvykdymas, SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatytos procedūros pagrindas yra tai, kad valstybė narė neįvykdė savo įsipareigojimo priimti direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones ir pranešti apie jas ne vėliau kaip iki joje nustatytos datos.

92 Be to, bet koks kitas sprendimas paneigtų direktyvų nuostatų, nustatančių datą, nuo kurios turi būti įsigaliojusios šių direktyvų perkėlimo priemonės, veiksmingumą. Iš tiesų, kadangi remiantis Teisingumo Teismo suformuota jurisprudencija pagal SESV 258 straipsnio pirmą pastraipą prieš išsiųsdama oficialų pranešimą Komisija turi būti iš anksto nustačiusi, jog atitinkama valstybė narė neįvykdė jai tenkančių įsipareigojimų (2019 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija (Atliekų tvarkymo planai)*, C-642/18, EU:C:2019:1051, 17 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija), valstybės narės, kurios direktyvos neperkėlė į nacionalinę teisę iki joje nustatytos datos, bet kuriuo atveju gali pasinaudoti papildomu perkėlimo terminu, kurio trukmė, beje, skiriasi atsižvelgiant į tai, ar Komisija skuba pradėti ikiteisminę procedūrą; vis dėlto į šį terminą negalima atsižvelgti vertinant nagrinėjamo įsipareigojimų nevykdymo trukmę. Neginčijama, kad data, nuo kurios reikia užtikrinti visišką direktyvos veiksmingumą, yra pačioje direktyvoje nustatyta perkėlimo į nacionalinę teisę data, o ne pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigos data.

93 Priešingai, nei teigia Airija, toks požiūris negali kelti pavojaus teisiniam saugumui, nes esant tokiai situacijai, kokia nagrinėjama šioje byloje, atitinkama valstybė narė negali pagrįstai teigti, kad ji nepaisė to, kad nuo aptariamoje direktyvoje nustatytos perkėlimo datos neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą. Be to, dėl nagrinėjamos valstybės narės teisės į gynybą apsaugos, kuri užtikrinama ikiteisminė procedūra, reikia pažymėti, kad ši valstybė narė negali būti apsaugota nuo visų finansinių pasekmių, dėl šio įsipareigojimų neįvykdymo kylančių laikotarpiu iki pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigos.

94 Šiuo klausimu reikia pridurti, kad, kaip savo išvados 74 punkte pažymėjo generalinis advokatas ir priešingai, nei per posėdį tvirtino Airija, šio sprendimo 51 punkte minėtas Komisijos komunikatas buvo paskelbtas 2017 m. sausio 19 d., t. y. prieš pasibaigiant Direktyvoje 2015/849 nustatytam perkėlimo terminui. Taigi Airija negali pagrįstai tvirtinti nežinojusi, kad dėl šioje byloje nagrinėjamo įsipareigojimų neįvykdymo gali būti pareikštas ieškinys pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį.

95 Todėl tam, kad būtų užtikrintas visiškas Sąjungos teisės veiksmingumas, vertinant pažeidimo trukmę pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį skirtinos vienkartinės sumos dydžio nustatymo tikslais, reikia atsižvelgti į pačioje nagrinėjamoje direktyvoje numatytą perkėlimo į nacionalinę teisę datą.

96 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad Direktyvos 2015/849 67 straipsnyje numatytą perkėlimo į nacionalinę teisę dieną, t. y. 2017 m. birželio 26 d., Airija nebuvo priėmusi įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų šios direktyvos perkėlimui užtikrinti, ir todėl nepranešė Komisijai apie jos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones. Darytina išvada, kad nagrinėjamas įsipareigojimų neįvykdymas, kuris baigėsi tik 2019 m. gruodžio 3 d., taigi likus vienai savaitei iki teismo posėdžio, tęsėsi beveik dvejus su puse metų.

97 Trečia, kiek tai susiję su atitinkamos valstybės narės mokumu, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad reikia atsižvelgti į šios valstybės narės naujausius bendrojo vidaus produkto (BVP) pokyčius Teisingumo Teisme atliekamo faktinių aplinkybių nagrinėjimo dieną (pagal analogiją dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies žr. 2019 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Derrybrien vėjo jėgainės)*, C-261/18, EU:C:2019:955, 124 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

98 Atsižvelgiant į visas šios bylos aplinkybes ir į Teisingumo Teismui pripažintą diskreciją SESV 260 straipsnio 3 dalyje, kurioje numatyta, kad šis teismas, kiek tai susiję su jo skiriama vienkartine suma, negali viršyti Komisijos nurodytos sumos, reikia konstatuoti, kad siekiant

veiksmingai užkirsti kelią ateityje pasikartoti pažeidimams, kurie yra analogiški Direktyvos 2015/849 67 straipsnyje numatytiems pažeidimams ir daro poveikį visiškam Sąjungos teisės veiksmingumui, pagrįsta reikalauti sumokėti 2 000 000 EUR vienkartinę sumą.

99 Taigi reikia įpareigoti Airiją sumokėti Komisijai 2 000 000 EUR vienkartinę sumą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

100 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija prašė priteisti išlaidas ir Airija pralaimėjo bylą, iš jos turi būti priteistos bylinėjimosi išlaidos.

101 Remiantis šio reglamento 140 straipsnio 1 dalimi, kurioje nustatyta, kad į bylą įstojusios valstybės narės padengia savo bylinėjimosi išlaidas, Estijos Respublika ir Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Iki 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigos nepriėmusi įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų, kad būtų laikomasi 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB, ir todėl apie juos nepranešusi Europos Komisijai, Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2015/849 67 straipsnį.**

2. **Airija įpareigojama sumokėti Europos Komisijai 2 000 000 EUR vienkartinę sumą.**

3. **Airija padengia bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Estijos Respublika ir Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.